

Minden reggel elkísérem a kedvesemet a vonatállomáshoz, mikor munkába megy. Akár szélben, esőben, napsütésben, hófúvásban. Korán van még. A faluban csend van. A szélén még több csend. A tehének álmoskásan legelésznek, a levegőben friss trágya, és harmatfű illat terjeng. Bágyatagon süt a Nap. Ma pont arról beszélgetünk az úton, hogy vajon a ló lefekszik-e aludni. Vagy a madarak. Vagy a cápa. Vagy az állatkertben élő állatok. Az elefánt, a zsiráf. Én váltig állítottam, hogy emlékeim szerint, valami dokumentumfilmben azt láttam, hogy a cápák úszva alszanak. A párom viszont úgy értesült a Nagy Geo egyik adásából, hogy a sziklák közé bújnak be aludni. Szerintem a lovak le tudnak feküdni, hiszen a filmekben is lebírnak feküdni bizonyos jelenetekhez. Szerinte állva alszanak. Ahogy az Állatkertben minden más állat is. Már mint a zsiráf, az fellógatja valahova a fejét. Aztán átgondoljuk, mekkora balesetek származhatnak ebből. A hiéna átesik rajta. A kígyó átharapja. Szép kilátások. Fellépcsőzünk az állomáshoz. Míg nem jön a vonat, összebújva ölelkezünk. Végül eljön a búcsúcsók ideje, a párom fellibben a vonatra, és viszlát. A kisvonat elindul és integetünk egymásnak.

Lassan ballagok hazafelé. A távolban egy alakot vélek felfedezni. Hát ezt lekésted. De nem siet. Alakja kezd kibontakozni, ahogy egyre közelebb ér, és mit ad Isten... egy betyár közeleg felém! Összetéveszthetetlen a vérvörös bő nadrág és paraszti ing csikós övvel, rajta fekete aranygombos számadó mellénnyel, és persze csizmában. Teljesen elképedtem e jelenés láttán. Felfoghatatlan volt számomra, hogy kerülhet ide. Azt hiszem megpillanthatott, mert széles vállal, öles léptekkel kezdett sietni felém, és jobbra-balra tekintgetett, mintha valamit keresne. Közelebről már láttam, hogy igen magas, jól megtermett férfiú, aki túl van kevéssel a harmincas évein. Éjfekete haját félig a vállára engedte, félig pedig összekötötte. Kimondottam jóképű betyár volt. Már a kifizető feletti híd közepén tartottam, mire ő is odaért.

- Adjon Isten asszonyom!
- Még nem vagyok asszony... - feleltem félig megrettenve, miután nem vagyok így hozzászokva a vidékiek nyájas köszöntésének, mivel csak két hónapja élek itt.
- Ó, bocsásson meg, akkor kisasszony. – egy szemvillanás alatt lágyan elfogja, és alig érezhető csókot lehel a kézfejemre. Összetalálkozik a tekintetünk. Te jó isten. Mintegy 200 karátos, ragyogó kék gyémántok csillantak meg a szemei helyén, amibe menten bele is szédültem. – Jól van? – kérdezte aggódó arccal, de nem tudtam levenni a tekintetemet a szemeiről. Azt hiszem ilyen érzés lehet, mikor hipnotizálnak valakit.
- Persze, hogyne, csak tudja... de mindegy is, semmiség.
- Bocsásson meg, hogy így ismeretlenül leszólítottam, még csak nem is ismer engem. A nevem Orlov. – bemutatkoztam én is, és kezét ráztunk. – Tudja, egy kis segítségre lenne szükségem. Ön helyi lakos?
- Igen, most költöztünk ide a vőlegényemmel két hónapja. Milyen segítségre lenne szüksége?
- Elvesztettem a lovamat, egy gyönyörű fekete csődört. Abalam névre hallgat. Nem látta véletlenül erre fele kószálni?
- Nem sajnós, ne haragudjon, de nem láttam mostanában erre fele fekete lovat. Mikor vesztette el? – arca gondolkodóba esett, kezét a szája elé tettem, mintegy megerősítve a gondolkodás tényét.

- Idestova olyan tíz perce.

- Tessék? Tíz perce? Mégis hogy, ha nem veszi tolakodásnak? – nincs annál különösebb, ha valaki tíz perc alatt veszíti el a lovát.

- Dehogy veszem, hölgyem. Tudja egyszer csak fogta magát az a dög jószág és úgy döntött, hogy nem visz tovább. Letérdelt, és felszólított, hogy szálljak le róla. – csak remélhettem, hogy sikerült kelően megfeszíteni az arcizmainkat, é még csak alkohol szagát sem éreztem a levegőben. – Rá se ránts on, majd visszajön. Nélkülem úgy sem tudna hazamenni. Csak gondoltam megkeresem, hogy jobb belátásra bírjam, és ugye akkor akadtam össze Önnel. Mondja kérem, feltehetek egy kérdést, kegyednek?

Úristen, csak ne azt akarja megtudni, miért sétál ilyen szép hölgy egyedül, vagy pedig hol van a párom, és miért nem vett még el, vagy ami rosszabb, mennyi az idő, de mindegy is, azt már biztos nem süti el, hiszen beszélgetünk.

- Persze, hogyne.

- Maga szerint Poncius Pilátus milyen vízzel mosott kezet, mikor Jézust elítélte?

Mi a frászkarika van? Most komolyan Jézusról akar velem csevegni itt a pusztában? Ez tényleg nem normális, egyszerűen beteg. Tuti, hogy a kocsmából jött haza valami szüreti bálból, és a lova is direkt dobta le, mert nem bírta már elviselni.

- Elképzelésem sincs. Talán rózsavízzel, nem gondolja? Hiszen a római korban szokás volt illatos vizet használni bárminemű fürdőzéshez. – ekkor jóízűen felkacagott, mintha viccet meséltem volna, és látszott rajta, hogy boldog.

- Pontosan! Maga igazán okos fiatalasszony. – kinevette magát, és megkomolyodott. Rossz előérzetem támadt, és határozottan haza szerettem volna menni és itt hagyni ezt a kétes alakot.

- Köszönöm. Viszont nekem most már...

- Ó várjon még! Csak még egy kérdés! Ön szerint hány tövis volt Jézus koronáján? –

egyszeriben szemei hidegen, mereven kezdtek bámulni rám. Meleg nyári idő volt, és mégis olyan fázás és vacogás tört rám, mintha tél lenne. Nehezemre esett gondolkodni, haza akartam menni. Úgy éreztem, ha nem válaszolok helyesen a kérdésére valami rossz fog történni.

- Nem tudom, mégis honnan tudhatnám? Tizenkettő? – vágtam rá az első számot, ami átsuhant az elmémen. Csettintett a szájával.

- Majdnem kisasszony... majdnem... tizenhárom tövis. Egész pontosan. Ennyi tövis állt bele Jézus Krisztus fejébe.

Hát ez remek, most már ezt is tudom. Hazamehetek már? Sötét fellegek gyülekeztek a fejem felett, nehezen kaptam levegőt, és egyre csak fáztam, a fogaim már egymáshoz ütődtek. El kell mennem, különben... talán kettő törik a híd, és elnyel a Jég Ország, de bármi is történjen, nem élem túl.

- Köszönöm a beszélgetést. Mennem kell. – nyomatékosan elindultam, mire elkapta a karomat.

- Ne siessen, kérem! Már csak egy kérdésem van, igazán meghallgathatná. – újra elővette behízsgó mosolyát, és gyönyörű jeges kék szemeivel teljesen megbénított, a hidegtől már lépni sem tudtam. – Hány napig kísértette a Sátán Jézust?

Istenem, adj erőt! Pedig tudom a választ, iskolában még tanultuk is, de vajon mennyi? 15 vagy 32 vagy csak 7? Miért nem tudom? Próbáltam gondolkodni, de mintha az elmém is lefagyott volna, és egyre jobban éreztem, hogy megnyílik alattam a beton, remeg a híd, és le fogok zuhanni egy kimondhatatlanul fagyos helyre, és meghalok. Haza akarok menni. Mondanom kell valamit. Mindjárt lezuhanok. Fázom..

- Ne...ne... - csak bírjam kimondani, ki kell mondanom – ne... negggggy... - és a szám végre megformálta a számot – ... neegggyvvvvven.

Hirtelen megszűnt a zuhanás, fagy, a hideg, a szél, a remegő föld, és minden kellemetlen érzetem. Dobogást hallottam. Majd kiugrott a szívem. Vagy nem a szívem az?

- Abalam! – kiáltott fel Orlov, és abba az irányba néztem, amerre mutatott. A zöld mezőn felénk vágatott a fekete csődör, és egyenesen gazdájához ügetett, aki boldogan simogatta meg. – Hol voltál te pokolraivaló? Te átkozott bestia! Nem hagyatsz ám így el! – a ló sajnálkozó tekintettel ingatta a fejét és mintegy bocsánatkérően dörgölözött gazdájához. – Jól, jól van, te nyavalyás! – a ló letérdelt, Orlov pedig felpattant rá.

- Köszönetem jeléül hölgyem, hadd válaszoljak magának is. A cápa úszva alszik, mert így tudja közben fenntartani a légzés folyamatát a kopoltyúin keresztül. A zsiráfok alvásigénye 10 perc és 2 óra között van, ők alszanak a világon a legkevesebbet. Éjszaka állva, de nappal akár fekve is úgy, hogy a nyakukat a hátsó lábukra teszik. Az elefántok állva bóbiskolnak olyan 4 órát. A lovak szintén állva szenderegnek, de le is tudnak feküdni, akiknek ugyancsak elég 3 óra alvás. Viszontlátásra!

Elügetett. Az én agyamon meg olyan csúnya káromkodás futott végig, amelyet nő szájából senki sem akarna hallani.